

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμὸν εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΤΗΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ, Ἑβδομα δρασμ. 50. Ἠμέραντος
δρ. 28. Τρίμηνος δρ. 15.
ΠΡΩΤΕΡΙΚΟΥ, Αἰγέαντος γράσει διανυσ. 50.—
Ἀρσενικὸς δολλάρια 4.—Ἀγγλίας καὶ ὅλων ἐν γένει
τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἐξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗΝ Τῇ 1879

ΙΑΡΥΤΗΣ—ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην ἰουλιότητος μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βασιλικόν

Περίοδος Β'.—Τόμος 32ος

Ἐν Ἀθήναις, 2 Μαΐου 1928

Ἔτος 47ον.—Ἀριθ. 22

ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

ΤΟ ΔΕΛΦΙΝΑΚΙ

(Μυθιστόρημα τοῦ Δοξαγοῦ DANRIT)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 5'. (Συνέχεια)

Ἐτρεξε νὰ προαπαντήσει τοὺς τρεῖς μαθητὲς τοῦ Σαὶν-Σύρ.

— Ὁ ταγματάρχης κ. Μαρέν, εἶπε, παρουσιάζοντας στοὺς νέους τὸ συνομιλητὴ του.

— Κύριε ἐφημέριε, εἶπε ὁ Γιώργος χαιρετώντας με μὴν ὑπόκλιση, μοῦ ἐπιτρέπετε κάτι νὰ σᾶς ζητήσω;

— Εὐχαρίστως, παιδί μου.

Κι' ὁ φίλος μας δῆλωσε τ' ὄνομά του κι' εἶπε ὅτι ἡ μητέρα του πεθυμοῦσε νὰ στήσῃ, στὴν ἐκκλησίᾳ τοῦ Μάρ-λα-Τούρ, μιὰ μαρμάρινη πλάκα μετ' ὄνομα τοῦ συνταγματάρχου Καρδινιάκ, τῇ χρονολογίᾳ τοῦ θανάτου του, 18 Αὐγούστου 1870 καὶ τὸ μέρος ὅπου ἔπεσε: Σαὶν-Πριδά.

Ὁ ἐφημέριος τοῦ Μάρ-λα-Τούρ δὲν πρόφτασε νὰπαντήσει· ὁ γέρος ταγματάρχης, σὰν ἀντίπαλος, ξανάπε αὐτὲς τὶς λέξεις:

— Ὁ συνταγματάρχης Καρδινιάκ! Σαὶν-Πριδά!

Κι' ἔτρεξε πρὸς τὸ φίλο μας.

— Μήπως εἰστε ὁ γιός του; ρώτησε, φανερώνοντας ζωηρότατη συγκίνηση.

— Ναί, ταγματάρχα μου.

— Τότε, εἶπε ὁ ταγματάρχης, τ' ὄνομά σας εἶναι Γιώργος καὶ τῆς κυρίας μαμμᾶς σας Βαλεντίνα.

— Ἀκριβῶς, ταγματάρχα μου, ἀπάντησε ὁ Γιώργος με μὴν ἐλαφρὴν τρεμούλα στὴ φωνή. Μήπως γνωρίζατε τὸν πατέρα μου;

— Τὸν εἶχα συνταγματάρχη στὸ 60 σῶμα. Ἐγὼ διοικοῦσα δυὸ πυροβολαρχίες... Ναί, τὸν εἶχα γνωρίσει ὅσο στενὰ μπο-

ρεῖ νὰ γνωρίσει κανεὶς ἄνθρωπος. Ἡμουν στὸ πλάϊ του, ὅταν πέθαινε.

— Τί λέτε, ταγματάρχα μου! ἔκαμε ὁ Γιώργος χλωμιάζοντας ξαφνικά.

— Καὶ τὰ δυὸ αὐτὰ ὀνόματα ποὺ σᾶς εἶπα πρὶν ἀπὸ λίγη ὥρα, τὰ ξέρω γιατί τ' ἀκουσα νὰ τὰ ψιθυρίζει τὸ στόμα του, λίγες στιγμὲς πρὶν σφαλιστῇ γιὰ πάντα.

— Τὸν εἶδατε λοιπὸν ὅταν ξεψυχοῦσε; ρώτησε ὁ Γιώργος με φωνὴ ποῦτρεμε.

— Ναί, παιδί μου, καὶ βλέπω τώρα πόσο τοῦ μοιάζετε. Ἡ ἴδια σεμνότητα στὰ μάτια, ἡ ἴδια δυνατὴ ἔκφραση στὴν πτυχὴ τοῦ στόματος. Ἡ γνωριμιά μας μετ' ὁ πατέρα σας δὲ βάστηξε

παρὰ μόνο δυὸ μέρες, γιατί εἶχε ἀναλάβει τὴ διοίκηση στὶς 17, τὴν προηγούμενη δηλαδὴ τῆς μεγάλης μάχης. Μὰ οἱ δυὸ αὐτὲς μέρες ἀξίζουν χρόνια δλόκληρα μέσα στὴ μνήμη μου καὶ θὰ μοῦ μένει ἀλησιμόνητη ἡ ἀφοδία του μπρὸς τὸν κίνδυνον κι' ἡ γαλήνη, μετ' ὅποια δέχτηκε τὸ θανάσιμον χτύπημα.

Ὅλοι σώπασαν... Ὁ Γιώργος ἐκλαιγε μετ' ἀφθονα σιωπηλὰ δάκρυα κι' οἱ δυὸ συνάδελφοί του ἦταν συγκινημένοι σχεδὸν ὅσο κι' αὐτός.

Ἀκουσε μετ' ἠρηκευτικὴ προσοχὴ τὴν ἐξιστόρηση τοῦ τελευταίου μέρους τῆς μάχης ὅπου εἶχε χαθεῖ ὁ πατέρας του. Στὴ φαντασίᾳ του ζωτάνεψε πάλι ἡ εἰκόνα ποὺ τοῦ εἶχε παραστήσει ὁ Μαϋρέκ: οἱ πρωσσοικοὶ ὄγκοι ποὺ ξεχειλίζουν ἀπὸ παντοῦ· ὁ κατακλυσμὸς τῆς φωτιᾶς ποὺ ἔπεφτε πάνω στὶς ἀποκαυωμένες πυροβολαρχίες· ὁ συνταγματάρχης ποὺ ἐτοιμαζόταν μετ' ὀλῆν ν' ἀφίσει τὰ ἄχρηστα πιά κανόνια του καὶ ποὺ δέχτηκε μιὰ σφαῖρα κατὰστηθα, πρὶν προφτάσῃ ν' ἀκολουθήσῃ τὸ ρεῦμα τῆς υποχώρησης.

— Ἦταν ἓνα παλληκάρι! πρόσθεσε ὁ γέρος αξιωματικός, καὶ φαντάζομαι πῶς κι' ὁ γιός του θὰ τοῦ μοιάζει, γιατί τὸ μετᾶλλιο αὐτὸ βέβαια στὸν πόλεμον θὰ τὸ πήρατε, καὶ θὰ εἰσαίτε τότε πολὺ νέος.

Μὰ θὰ ἦταν πολὺ ἐγωϊστικὸ ν' ἀρχίσει σὲ τέτοια στιγμὴ ὁ Γιώργος νὰ μιλά γιὰ τὸν ἐαυτό του κι' ἔξω ἀπ' αὐτό, ὁ νοῦς του τώρα ἔτρεχε ἄλλου.

— Πᾶμε στοὺς τάφους! εἶπε ὁ ταγματάρχης Μαρέν.

Κι' οἱ τέσσερες μαζί ξεκίνησαν γιὰ τ' ὁροπέδιο τοῦ Ἰρόν. Ὁ Μαρέν κατοικοῦσε, τώρα κι' ἔξη χρόνια, στὸ Μάρ-λα-Τούρ, ἀπὸ τότε ποὺ πῆρε τὴν ἀποστρατεία του κι' ἤξερε καλὰ

«Ὅταν βρέθηκαν στὴ γραμμὴ τῶν συνόρων...»
(Σελ. 170, στ. α'.)

κάθε σημείο του πεδίου της μάχης. Ήξιτόρησε στους νεαρούς αξιωματικούς τη μάχη που γίνετο εκεί και ποτέ ένας καθηγητής δε βρήκε προσεκτικώτερο ακροατήριο. Γιατί ο γέρος αξιωματικός διδασκε με την πείρα και τη φιλοπατρία του κι' αντίς για χάρτη, είχε μπροστά του τον ίδιο τον κάμπο που ήταν ποτισμένος με αίμα.

Έτσι πέρασε το πρωί. Σύμφωνα με τα έθιμα, οι κάτοικοι της Λωρραίνης πούμεινε γαλλική, συνδεδεσαν τους αδελφούς της προσαρτημένης επαρχίας ως τη γραμμή των συνόρων. Εκεί ακολούθησαν θερμοί αποχαιρετισμοί, ενώ οι γερμανοί φρουροί στεκόνταν άκίνητοι στις θέσεις τους, σά να μὴν έδλεπαν τίποτ' απ' αυτά.

Ο ταγματάρχης Μαρέν κι' οι τρεις νέοι δεν έλειψαν κι' αυτοί απ' τη συγκινητική εκείνη σκηνή. Όταν βρέθηκαν πλάι στους στύλους που σημάδευαν τη γραμμή των συνόρων, ο γέρος απόστρατος κοίταξε τὸν Καρδινιάκ κι' έδειξε βορειοανατολικά.

Ο Γιώργος κατάλαβε.

— Είναι μακριά από δω τὸ Σαίν-Πριδά; ρώτησε.

— Δεκαπέντε χιλιόμετρα πάνω-κάτω.

Στις τέσσερες, τὸ χωριουδάκι Μαρ-λα-Τούρ είχε πάρει τη συνειθισμένη του όψη. Οί επισκέπτες της 16 Αδ-γούστου είχαν φύγει. Μόνο ένας είχε μείνει: ο Γιώργος Καρδινιάκ. Μά κανείς δε θα μπορούσε να τὸν αναγνωρίσει, όταν ανέδηκε μαζί με τὸν ταγματάρχη σ' ἓν' ἄμαξάκι με δυὸ θέσεις, πὸν τῷ σερν' ἓνα γερό ἄλογο. Είχε ἀλλάξει τὴ στολή του μ' ἓνα πολιτικό κοστούμι πὸν τὸ προμηθεύτηκε στὸ χωριό. Ο ταγματάρχης είχε βγάλει απ' τὴ μπουτονιέρα του τὴν κόκκινη κορδέλα.

Πέρασαν δίχως ἐμπόδιο τὰ σύνορα, όπου οί δυὸ φρουροί, κουρασμένοι απ' τὸν ἀδιάκοπο έλεγχο τῶν ταξιδιωτῶν τῆς μέρας εκείνης, δὲν τοὺς ζήτησαν τὰ χαρτιά τους, παίρνοντάς τους γιὰ «προσαρτημένους» πὸν γυρίζαν στὸν τόπο τους.

Στὸ Γραβελότ, τ' ἄμαξί ἔστριψε ἀριστερά και πήρε τὸ δρόμο τοῦ Βερνε-βίλλ και τοῦ Ἀμανβιλλίε.

Στις ἐξήμισι, κατέβηκαν στὴν ἄκρη ἐνὸς μονοπατιοῦ κι' ἄφισαν τ' ἄλογο νὰ τὸ φυλά ἓνας χωριάτης.

Νύχτωσε. Στὸ βάθος ἀριστερά ἄνα-θαν φῶτα. Ο Γιώργος θυμήθηκε τίς τοποθεσίες. Τὴν ἐνδοξή τους ἱστορία τοῦ είχε διηγηθεὶ ὁ ἀββάς Ὁρμεσσάν στὴ θλιβερή του ὁδοπορία, πούχε κά-μει γιὰ νὰ βρῇ τὸν πατέρα του.

Καταμεσίς στὸν κάμπο, πρόβαλ' ἓνα μνημείο: ἓνας μικρὸς πύργος, περι-στοιχισμένος με ἀετοὺς και μ' ἓνα κον-τάρι σημάει στὴν κορυφή. Ήταν τὸ

μνημείο τῆς Φρουρᾶς πούχε στήσει ἐκεῖ ὁ γέρος Αὐτοκράτωρ τῆς Γερμα-νίας στὸς στρατιώτες του πὸν είχαν σκοτωθεῖ και ταφῇ σ' ἐκεῖνο τὸ μέρος.

Όταν ἔφτασαν σ' ἓνα λόφο, ὁ ἀπό-στρατος σταμάτησε και κοίταξε γύρω του, σὰ νὰθελε νὰ προσανατολισθεῖ.

— Έδῶ ήταν ἡ πυροβολαρχία, εἶπε.

Κι' ὅστερ' ἀπὸ λίγες στιγμὲς πρό-σθεσε:

— Έκει ήταν ὁ συνταγματάρχης τὴν ὥρα τῆς μάχης.

Βάζει λίγο δεξιά, ἀνέβηκε πρὸς τὴν κορυφή και σταμάτησε πάλι.

Ο Γιώργος τὸν ἀκολουθοῦσε με σφιγμένη τὴν καρδιά.

Κοντὰ στὴν κορυφή, ὁ Μαρέν ἐστά-θηκε, γύρισε τὸ πρόσωπο πρὸς τὸ Ρον-κούρ, πὸν τὸ καμπαναριό του ξεχώ-ριζε μέσα στὴν ὁμίχλη κι' εἶπε:

— Έκει ἔπεσε!

Ο Γιώργος γονάτισε πάνω στὰ στά-χια, ἔσκυψε και τὸ μέτωπό του ἄγ-γιζε τὸ χῶμ' αὐτὸ, πὸν ἄλλοτε ποτί-στηκε με τόσο αἷμα και πὸν σήμερα τὸ σκέπαζαν τὰ φτωχὰ στάχια, στολι-σμένα ἐδῶ και κεῖ με παπαρούνες και μαργαρίτες. Ένας λυγρὸς τοῦ ἀνασή-κωσε τὸ στήθος, και κρατώντας τὸ κε-φάλι ἀνάμεσα στὰ χέρια, ψιθύρισε μιὰ προσευχή...

* *

Τ' ἄλλο βράδυ, πὸν ὁ Γιώργος γύ-ρισε σὲς Βερσαλλίες, τὰ χαρακτηρι-στικά του φανέρωναν τὴν κόπωση, πὸν ἡ μητέρα του τρώμαξε. Με πόση θερμότητα τὸν ἔσφιξε στὴν ἀγκαλιά της, όταν τῆς διηγήθηκε τὸ εὐλαβικὸ του προσκύνημα!

Συλλογιζόταν ἀπὸ τῶρα με τρόπο, ὅτι σὲ μερικὸν μῆνες θάμενε πάλι καταμόναχῃ κι' ὅτι οί τελευταῖες αὐ-τὲς διακοπὲς ήταν ὁ πρόλογος μιᾶς μακριᾶς ἀπομόνωσης. Τρώμαξε προ-πάντων στὴ σκέψη ὅτι ὁ Γιώργος τῆς θάσχιζε τοὺς ὠκεανούς και θὰ εἰσχω-ροῦσε στὰ βάθη ἄγριων τόπων, κινδυ-νεύοντας νὰ πεθάνει φρικτὸ θάνατο με ἀγνώστους τρόπους, κι' ἄρχιζε τῶρα νὰ νοιώθει τύψεις γιὰ τὸν ἄφισε νὰ διαλέξει τὸ πεζοναυτικό, πὸν τῶρα βρι-σκόταν διαρκῶς με τὸ σπαθί γυμνὸ και τὸ τουφέκι γεμάτο.

Μὰ ὁ Γιώργος, με τίς διηγῆσεις του και τοὺς ἐνθουσιασμούς του, ἀποκοί-μιζε τοὺς φόβους τῆς. Τῆς μιλοῦσε γιὰ τὸ μέλλον του, παρουσιάζοντάς της εὐκολιᾶ, διασκεδαστικὴ κι' ὥραλα τὴν ἀποικιακὴ αὐτὴ ζωή, πὸν γρήγορα ἔμελλε νὰ γνωρίσει τίς σκληρὲς δοκι-μασίες τῆς.

— Ποιὸς τὸ ξέρει, μητέρα; ἔλεγε τρυφερά, ἴσως μιὰ μέρα θάρρεις νὰ με βρῇς κάπου ἐκεῖ στὴ Σενεγάλη ἢ στὴν Κοχινγκίνα.

(Ἀκολουθεῖ)

ΜΙΧ. Α. ΣΤΑΣΙΝΟΒΟΥΛΟΣ

ΚΟΜΜΑΤΙΑ ΠΕΡΑΣΜΕΝΗΣ ΖΩΗΣ

ΜΙΑ ΔΑΣΚΑΛΑ

Πήγαινα τότε στὸ Δημοτικὸ σχολεῖο. Παιδάκι 8 9 χρονῶν, με ψυχὴ τρυ-φερὴ κι' ἔτοιμῃ ν' ἀφοσιωθεῖ με τὴν πιὸ μεγάλην ἀγάπῃ σὰ κάθε ἄνθρωπο πὸν θάδειχνε τὴν παραμικρὴ καλο-σύνη γιὰ μένα, δὲν μπορούσα παρὰ ν' ἀγαπήσω σὰ μιὰ μητέρα μου, σὰ μιὰ μεγαλύτερη ἀδερφή μου και τὴν καλὴ Δασκάλα πὸν εἶχ' απ' τίς πρώ-τες ἡμέρες τῆς σχολικῆς μου ζωῆς. Καὶ ἡ ἀγάπη μου πᾶ δὲν μπορούσε νὰ ἐξηγηθεῖ παρὰ απ' τὴ μητρικὴ ἀφοσίωση τῆς ἐξαιρετικῆς αὐτῆς γυ-ναίκας γιὰ τίς μικρὲς, παιδικὲς ψυχὲς πὸν ἀνέλαβε νὰ διαπλάσῃ.

Όταν γιὰ πρώτη φορὰ, με κάποιον ἀνεξήγητο φόβο, κρατώντας σφικτὰ τὸ χέρι τῆς μαμμᾶς, σταμάτησα μπρο-στὰ στὴ μεγάλην, ἀσπρηρὴ πόρτα τοῦ σχολείου, ἐννοιωθὰ τὴν καρδιά μου νὰ κτυπᾷ δυνατὰ. Συλλογιζόμουν με θλί-ψη τὰ παιδικὰ μου παιχνίδια πὸν τόσο πρόωρα ἄφισα, τοὺς τόσοι μι-κροὺς μου φίλους πὸν ἐλεύθεροι γιὰ πολὺν καιρὸ αὐτοί, θὰ μπορούσαν νὰ παίζουν, και μένα κλεισμένον μέσα σὲ τέσσερους πληχτικὸς τοίχους, μπρο-στὰ σὲ μιὰν ἀσπρηρὴ και σοβαρὴ δα-σκάλα, πὸν δὲ θὰ σοῦ ἐπέτρεπεν οὔτε τὸ μικρὸ σου κεφάλάκι νὰ γυρίσεις πίσω, ἀναγκασμένος νὰχεῖς στηλωμένα, ὅλην τὴν ὥρα τὰ μάτια, ἀνάμεσα στὰ τόσο ἀλλόκοτα γιὰ μένα γράμματα, κάποιου μικροῦ ἀλφαριθμητικοῦ.

Ἀπὸ καιρό, πολὺν καιρό, θυμόμουν, στὸ σπῆτι, μοῦ τὸ παρουσίαζαν πάντα μπροστά μου τὸ σχολεῖο σὰ μιὰ με-γάλη φοβέρα, σὰν κάτι φοβερὸ κι' ἀπαίσιο, στὴν κάθε ἀταξία πὸν ἔκανα. Κι' όταν κάποια μέρα, ἔπειτα ἀπὸ μιὰ μικρὴ συζήτηση, ἀποφασίστηκε ὅτι ήταν καιρὸς νὰρχίσω κι' ἐγὼ νὰ πε-γαίνω, ἡ πρώτη ἐντύπωση, — ἡ πρώτη ἐντύπωση πὸν με εἶχαν κάνει νὰ σχη-ματίσω γιὰ τὸ σχολεῖο τὰ λόγια τῶν δικῶν μου, — μ' ἔκανε νὰ παρακαλέσω, με δάκρυα στὰ μάτια, τὸν μπαμπά, ν' ἀναβάλλει, γιὰ λίγον καιρό, τὴν ἀπόφασή του γιὰ νὰ μπορέσω νὰ συ-νηθίσω με τὴν ιδέα τοῦ χωρισμοῦ ἀπὸ τὰ παιδικὰ μου τρελλοπαίχινιδα. Μὰ όταν, λίγες ἡμέρες κατόπι, πρωτομπαί-νοντας στὴν τάξη με τὴ μαμμά και τὸν διευθυντὴ τοῦ σχολείου, ἀντίκρισα τὸ συμπαθητικὸ πρόσωπο τῆς μικρῆς δασκάλας, πὸν μάντευε ὅτι κρύβει μιὰ ψυχὴ γεμάτη καλοσύνη, κάθε φόβος μου διαλύθηκε και χωρὶς κα-νένα δισταγμὸ πᾶ κάθησα σ' ἓνα ἀπὸ τὰ πρῶτα θρανία πὸν μοῦδειξαν.

Κι' ἐξακολούθησε, ἀπὸ τὴν ἡμέραν ἐκείνη, ἡ ζωὴ τοῦ σχολείου γιὰ μένα εὐχάριστη, δίχως καμμιὰν ἀφορμὴν δυ-

σαρσκεῖας γιὰ τοὺς μικροὺς μου συμ-μαθητὲς και τὴν καλὴ μου δασκάλα, πὸν τόσο μ' ἀγαποῦσε. Ποτὲ τὸσον καιρὸ πὸν τὴν γνώριζα, δὲν τιμώρησε, δὲ μίλησε με βάνουσον τρόπο και στὸν πιὸ ἀμελέστερο και στὸ πλέον ἀνῆσυχο μαθητῇ. Με μητρικὴ πάντα τρυφερό-τητα και φροντίδα και με τὰ πιὸ καλὰ λόγια, προσπαθοῦσε μόνο, νὰ τὸν δείξει τὸ λάθος του, τὴν κακὴ του πράξη και νὰ τὸν κάνει νὰ διορθωθεῖ. Καὶ μετὶς ὅμως φροντίζαμε, με τὴν πιὸ μεγαλύτερη προσοχή, νὰ μὴν τὴν κά-ναυμε νὰ δυσχεστεῖται ποτέ. Όταν βλέπαμε νὰ ἐκφράζει τὸ πρόσωπό της λύπη και παρὰπονο μὰζι, γιὰ τὸν κα-κὸν τρόπο κάποιου συμμαθητῇ μας, ὅλοι μας προσπαθοῦσαμε — σὰν ἀπὸ συ-νευνότητα — νὰ τὴν κάνουμε με τίς ἐκ-δηλώσεις τῆς ἀγάπης μας νὰ ξεχάσει τὴν ἀφορμὴ τῆς λύπης της. Καὶ τότε αὐτὴ, σὰ νὰ μᾶς ἐνοιωθε, σὰ νὰ κατα-λάβαινε τὸν εὐγενικὸ μας σκοπὸ, μᾶς φιλοδωροῦσε μ' ἓνα γλυκὸ της χαμό-γελο.

Κάποτε, θυμᾶμαι, τὴν ἔκανα, ἀθελά μου, νὰ λυπηθεῖ κι' ἐγὼ. Κάποιος μι-κρὸς μου συμμαθητῇ, με τὸν ὁποῖον εἶχα μαλλῶσει ἀπὸ καιρό, μ' ἔκορό-τευε ἐπείμονα, στὸ διάλειμμα, μιὰν ἡμέ-ρα, τότε κι' ἐγὼ θυμῶνω και τοῦ δίνω ἓνα μπάτσο στὸ πρόσωπο κι' αὐτὸς με κλάμματα τρέχει στὴ δασκάλα μας νὰ παραπονεθεῖ. Τοῦ κάκου, ἐγὼ κι' οί ἄλλοι φίλοι μου, προσπαθήσαμε νὰ τὸν κάνουμε ν' ἀλλάξῃ ἀπόφαση. Ἡ σκέψη ὅτι θάκανα τὴν καλὴ μου δα-σκάλα, πὸν τόσο μ' ἀγαποῦσε, νὰ λυ-πηθεῖ ἐξ αἰτίας μου, μ' ἔκανε νὰ τα-πεινωθῶ μπροστὰ στὸ μικρὸ μου ἔχθρὸ και νὰ τοῦ ζητήσω συγγνώμη γιὰ τὸ κακὸ πὸν τοῦ ἔκανα και νὰ σταθῶ μά-λιστα νὰ μοῦ ἀνταποδώσει τὸ κτύπημα πὸν τοῦ ἔδωσα!.. Αὐτὸς ὅμως ἀπο-φασισμένος, θέλοντας νὰ ἐκδιηθεῖ, χω-ρὶς νὰ μοῦ δώσει καμμιὰν ἀπάντηση, ἔτρεξε στὸ γραφεῖο πὸν βρισκόταν ἐκείνην τὴ στιγμὴ ἡ δασκάλα. Κι' αὐτὴ, όταν εἶδε νὰ προβάλλει διστα-χτικά, με δακρυσμένα μάτια, τὸ κεφάλι του στὴν πόρτα τοῦ γραφείου, γιὰ νὰ μὴν τὸν ἰδεῖ ὁ διευθυντῇς και ζητήσῃ τὴν τιμωρία τοῦ φταίστη, βγήκεν ἔξω, τὸν πήρε ἀπὸ τὸ χέρι και πηγαίνον-τάς τον στὴν τάξη, ἔμαθε ὅτι τὸν ἔδειρα ἐγὼ.

Κι' όταν, λίγη ὥρα κατόπι, με εἶ-χε μπροστὰ της, ταπεινωμένο, με μάτια χαμηλωμένα νὰ ζητῶ συχώρεση, δὲ με μάλωσε, δὲ μοῦ μίλησε σκληρά. Μοῦ ἔδειξε μόνο τὸν μικρὸ πὸν εἶχα δειρεῖ και μοῦ εἶπε νὰ τὸν φιλήσω — πρᾶγμα πὸν ἐγὼ, μετανοιωμένος, τὸ ἔκανα με μεγάλη προθυμία.

Αὐτὸ ήταν τὸ μόνο ἐπεισόδιο, πὸν ἦρθε νὰ ταραξεί τίς ἡσυχες κι' εὐτυχί-

σμένες μου ἡμέρες τοῦ σχολείου. Ὅλος ὁ ἄλλος καιρὸς — τρία χρόνια ὁλό-κληρα, πὸν τὴν εἶχα δασκάλα — πέρα-σεν εὐχάριστα και δίχως καμμιὰν ἄλ-λην ἀφορμὴ λύπης ἐκ μέρους μου.

Ἡ τάξη μας μέσα δὲν ἔμοιαζε σὰ μιὰ συγκέντρωση ξένων παιδιῶν, πὸν τίποτα τὸ κοινὸ δὲν τὰ συνδέει, ἀλλὰ σὰ μιὰ μεγάλη οἰκογένεια, σὰν ἓνα μεγάλον ὄμιλο ἀδερφῶν μονοιασμέ-νων, με μιὰ μητέρα ἀγαπημένη, τὴ δασκάλα μας...

Τίς χειμωνιάτικες ἡμέρες προπᾶν-των πόσον μοιάζαμε ὅλοι μας σὰ μιὰ μεγάλη οἰκογένεια!

Ἐνῶ ἔξω ἔβρεχε κι' ὁ ἀγέρας σὰ μανιασμένος φυσῶσε, ὅλα τὰ παιδιὰ, καθισμένα τριγύρω στὴν καλὴ μας δα-σκάλα, μέσα στὴν τάξη με τὴν ἀναμ-μένη σόμπα, πὸν με τὴ δικὴ της φρον-τίδα μᾶς εἶχαν φέρε, με πόση προ-σοχή και θαυμασμὸν ἀκούγαμε απ' τὸ στόμα της τὰ θαύματα τῆς Καινῆς Διαθήκης και τίς μεγάλες νίκες τῆς Ἑλληνικῆς Ἱστορίας! Καὶ τόσα και τόσα ἄλλα ὁμορφα πράγματα και δι-κῆς της συμβουλὲς γιὰ τὴν καλοσύνη και τὴν ἀγάπη πὸν ἔπρεπε νὰ δει-χνουμε σὲ κάθε ἄνθρωπο... Ἐπρεπε νὰ ἔδλεπε τότε κανεὶς με πόσον ἐν-θουσιασμὸ, με πόση θερμὴ μᾶς μιλοῦσε γιὰ νὰ μπορέσει νὰ καταλάβει τὴν ψυ-χή τῆς ἐξαιρετικῆς αὐτῆς γυναίκας!

Όταν κανένας μας, ἀκούγοντας τίς σκοτεινιασμένες βροχερὲς ἡμέρες, καμ-μιὰ φοβερὴ βροντὴ απ' τὸν οὐρανὸ, τρώμαζε κι' ἔδειχνε στὸ μικρὸ του προ-σωπάκι σημεῖα φόβου, ἡ καλὴ μας δασκάλα τὸν ἔπερνε απ' τὸ χέρι και τὸν καθίζει κοντὰ της, λέγοντάς του, ὅτι δὲν ὑπῆρχε λόγος νὰ φοβάται...

Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι οί ἰδιαιτέρως αὐ-τὲς ἐκδηλώσεις ἀγάπης ἐκ μέρους της γιὰ κάποιον συμμαθητῇ μας, ἔκανε τοὺς περισσότερους ἀπὸ μᾶς τοὺς ἄλλους νὰ ζηλεύουμε μᾶς παρηγοροῦσε ὅμως ἡ σκέψη πὸς δὲν μπορούσε ἡ δασκάλα μας παρὰ ὅλους ἴσια νὰ μᾶς ἀγαπάει.

Τίς ἡλιόλουστες πάλι ἀνοιξιὰτικες ἡμέρες, με τίς πόρτες τῆς τάξης διά-πλατα ἀνοιχτές, γιὰ ν' ἀφίνουν νὰ μπαίνει μέσα τ' ἀνοιξιὰτικο ἀγέρι μὰζι με τὴν μυρουδιά τῶν λουλουδιῶν τοῦ κήπου και τὸ τραγοῦδι τῶν που-λιῶν π' ἀναριθμητὰ φώλιαζαν σὲ μιὰν ψηλὴν ἱτιά τῆς αὐλῆς, πόσο εὐχάρι-στα περνοῦσαμε τίς ὥρες μας, κοντὰ της!..

Όλοι μας πηγαίναμε πάντα scho-λεῖο καλὰ μελετημένοι. Κανένα βᾶρος, κανέναν κόπο δὲ μᾶς ἔδιναν τὰ μαθή-ματα. Τὰ μαθαίναμε πάντα γιὰ τὴν ἀγάπη τῆς δασκάλας μας, μ' ἀκόμα περισσότερο γιὰ τὴν μᾶς φαίνονταν πὸς με κάτι πάρα-πάνω πὸν θὰ ἔβραμε, θὰ γινό-μαστε και πιὸ καλῶτεροι και πιὸ... σοφοί!

Πολλὲς φορὲς — κλέδοντας λίγην ὄραν απ' τὰ μαθήματά μας, — μᾶς μι-λοῦσε γιὰ τὸ Θεό, γιὰ τὴ Φύση και μᾶς ἔκανε νὰ προσευχόμαστε ἐνδόμυχα, στὸν μεγάλον αὐτὸν «εὐεργέτη»...

Ό,τι μᾶς ἔλεγε αὐτὴ, δὲν μπο-ροῦσε γιὰ τίς παιδικὲς μας ψυχὲς, παρὰ νὰ εἶναι ἀληθινὸ, ἀναμφισβήτητο. Μᾶς φαίνονταν σὰν ἓνα ἀνώτερο ἀπὸ μᾶς πλάσμα, πὸν γιὰ κάθε μιὰν ἀπο-ρία, γιὰ ὁποιοδήποτε ζήτημα εἶχαμε, τρέχαμε σ' αὐτὴ νὰ μᾶς τὴ λύση...

* *

Γιὰ μένα, ἀπὸ μικρὸ παιδάκι μελα-χολικὸ, ἔδειχνε μιὰν ἐξαιρετικὴ φρον-τίδα. Προσπαθοῦσε με κάθε τρόπο νὰ με ἀποσπάσει ἀπὸ τὴν μελαγχολία μου και νὰ με κάνει εὐθυμο, σὰν και τᾶλλα παιδιὰ τῆς ἡλικίας μου.

Λίγον καιρὸ κατόπι, — ἔπειτα ἀπὸ μεγάλην ἐπιμονὴν ἐκ μέρους μου, — γνω-ρίστηκε με τοὺς δικούς μου. Ἦρθε ἓνα Κυριακάτικο βράδυ στὸ σπῆτι και κά-θηκε ἀρκετὴν ὥρα με τὴ μαμμά στὴ σάλα. Ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ, γενή-καν δυὸ καλὲς φίλες.

Ἡ δασκάλα μου μιλοῦσε στὴ μαμ-μά με καλὰ λόγια γιὰ μένα κι' ἡ μαμμά μοῦ χαμογελοῦσεν εὐχαριστη-μένη. Κατόπι μᾶς διηγήθηκε τὴν ἱστο-ρία της — ἱστορία σύντομη μὰ πολὺ θλιβερή:

Καταγόταν ἀπὸ κάποιο μακρινὸ, ἑλληνικὸ μέρος. Οί γονεῖς της ήταν ἀρκετὰ πλούσιοι κι' εἶχε κι' ἄλλη μιὰ μικρότερη ἀδερφοῦλα. Τὰ παιδικὰ της χρόνια τὰ πέρασε πολὺ εὐτυχισμένα, μὰ κατόπι, ἀλεπάλληλες συμφορὲς, τὴν ἔκαναν ξάφνου νὰ δυστυχίσει. Ὁ πατέρας της ἔχασε ὅλην τὴν με-γάλην περιουσία σὲ κάποιαν ἐμπορι-κὴ ἐπιχείρηση κι' ἔπειτα ἀπὸ λίγον καιρὸ, πέθανε απ' τὴ στενοχώρια του. Μέσα στὸν ἴδιο χρόνον ἔχασε και τὴ μητέρα της.

(Ἀκολουθεῖ)

ΓΙΑΝΝΗΣ Α. ΚΑΜΑΡΙΝΑΚΗΣ

Η ΛΕΜΟΝΙΑ

Ἐξάφνα γέλια και τρελλὲς χαρὲς, τρελλὲς πρωταπριλίεες: ἀφαντὴ, χάρις λεμονιά, μοσκοβολαίει τὴ γειτονιά...

Σὰ νὰ προσεύχεται, θαρρεῖς, μοσκομυρίζει ἀπὸ νοοῖς, — Πες τὴ δικιά σου προσευχή κι' εὐεῖ, ἡλιόφιλη ψυχὴ!

Γειτονοπούλα λεμονιά, πὸν καμαρώνει ἡ γειτονιά, πὸν σπέρνει χιόνι σὲς ποδιές, και σὰ ἐπιτάφια μυρωδιές,

Φίλα τὴν, ἔλα! τὴ φτωχὴ ἔβη κι' ἀχάπτει ψυχὴ: πᾶρε τὴν τώρα, πρὶν κρυφθεῖ, ἔπειτα απ' τὸν ὄπνο και ἔσση!

ΤΕΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Ο ΙΠΠΟΔΡΟΜΟΣ

*Αγαπητοί μου,

ΗΓΑΤΕ τὴν Δευτέρα τοῦ Πάσχα στὶς Ἴπποδρομίες; Ἐγώ, νὰ σὰς πῶ τὴν ἁμαρτία μου, ὄχι. Γιατ' ἤξερα τὸ μάλε βράσε πού θὰ γινόταν τέτοια μέρα πού διάλεξαν νὰ τίς ἀρχίσουν. Κόσμος καὶ κοσμάκης πού λέτε! Ἡ Ἀθήνα ἀπ' τὰ πέ-
ρατα, καὶ τὰ περὶ χωρὰ ὅλα, σὲ κίνηση. Ταυτοκίνητα, μικρά, μεγάλα, ἰδιωτικά, ἀγοραῖα, σὲ μιὰ γραμμὴ ἀδιάκοπη, πού ἀρχίζει ἀπὸ τίς Σιτῆλες καὶ τελειώνει στὸ Δέλτα τοῦ Φαλήρου, προχωροῦσαν τόσο σιγὰ καὶ σταματοῦσαν τόσο συχνά, ὥστ' ἕνα διάστημα ὀλίγων λεπτῶν τὸ ἔκαναν σὲ δυὸ ὥρες. Αὐτὰ κουβαλοῦσαν χιλιάδες, μυριάδες χωριστὰ ὁ τροχιόδρομος, ὁ σιδηρόδρομος, τὰμάξια καὶ... τὰ κάρρα. Ἐν' ἄλλο πλήθος ἐπίσης πυκνὸ, κατέβαινε ἀπὸ τὴ λεωφόρο Συγγροῦ πεζῇ. Μὰ τὸ περίεργο εἶναι ὅτι ἀπ' ὅλον αὐτὸν τὸν κόσμον πού σκοτωνόταν νὰ φτάσῃ, νὰ μπῇ στὸν Ἴπποδρομο, νὰ πιᾶσῃ μιὰ θέσῃ, νὰ ἰδῇ, οἱ περισσότεροὶ δὲν ἤξεραν, δὲν εἶχαν ἰδέα τί θὰ ἔδλεπαν!

Ἀκουγαν «ἱπποδρόμιον» κι' ἐνόμιζαν πὼς θάταν... ἀληθινό: μὲ γυμνασμένα ἄλογα πού θάκαναν διάφορα παιχνίδια· μὲ γυναῖκες πού θὰ στεκόνταν ὀρθές ἢ θάκαναν τούμπες στὴ ράχη τῶν ἀλόγων ἐνῶ θάτρεχαν μὲ σκυλιά πού θάπαιζαν τόπι μὲ τοὺς θεατές· μὲ ἀκροβάτες πού θὰ χόρευαν στὸ χορὸν· μὲ τὸν ἀπαρτίτητο παλιά-
τσο καὶ μὲ παντομίμα στὸ τέλος. Φαντασθεῖτε λοιπὸν τὴν ἀπογοήτευση τῶν ἀπλῶν αὐτῶν, πού ὕστερ' ἀπὸ τόσα πού περίμεναν, δὲν εἶδαν παρὰ μερικά ἄλογα νὰ τρέχουν, καθάλλικεμένα ἀπὸ ἀξιωματικούς ἢ ἀπὸ τζόκεϊ! Καὶ χωρὶς μουσική! Πόσοι δὲν θὰ ἔκλαψαν τὰ λεπτά τους καὶ πόσοι δὲν θὰ ὀρκίστηκαν νὰ μὴν ξαναπατήσουν!

Ἀλλ' αὐτὸ ἴσα ἴσα θὰ κάμῃ τὴν ἐπιτυχία τῶν κατοπινῶν ἱπποδρομιῶν. Διγότερος κόσμος, λιγότερος συνωσι-
σμός, λιγότερη σκόνη κι' ἀταξία! ἀλλὰ διαλεχτοὶ ἄνθρωποι, ἀπὸ κείνους μόνο πού ξέρουν, καταλαβαίνουν καὶ γουστάρουν τὰ τέτοια. Γιατὶ ὁμολογούμενως ἡ ἱπποδρομία εἶναι ἀπὸ τίς μεγαλύτερες ἀπολαύσεις τῶν διαλεχτῶν. Ὡραῖο τὸ θέαμα, ζωηρότατο τὸ ἐνδια-
φέρο του, ἀπολαυτική ἢ συγκίνησή του, ἀκόμα κι' ἡ ἀγωνία του. Γι' αὐτὸ σ' ὅλο τὸν πολιτισμένον κόσμον, τάπλᾳ αὐτὰ «ἱπποδρόμια» ὅπου παραδρα-
νουν στὸ τρέξιμο καλὰ ἄλογα — καὶ
χωρὶς μουσική, — τραβοῦν τοὺς διαλε-
χτοὺς πολὺ περισσότερο βέβαια ἀπὸ
τάλλα μὲ τοὺς ἀκροβάτες καὶ τοὺς πα-
λιάτσους...

Ἀλλὰ δὲν εἶναι μόνο τὸ θέαμα, ἡ συγκίνησή του κι' ἡ ἀγωνία του δὲν εἶναι μόνο τὰ στοιχεῖα, — τεράστια πολλὲς φορές, — πού βάζουν οἱ μανιακοὶ παίκτες γιὰ τοῦτο ἢ γιὰ κείνο τὸ ἄλλο· δὲν εἶναι οὕτε ἡ ἐπίδειξη τοῦ πλούτου καὶ τοῦ λούσου πού βλέπει κανεὶς στὶς μεγάλες εὐρωπαϊκὲς ἱπποδρομίες. Εἶναι πράαντων τὸ ἀποτέ-
λεσμα πού ἔχει αὐτὸ τὸ παιχνίδι, αὐτὴ ἡ διασκέδαση πού βρῆκε ὁ ἄνθρωπος ἀνάμεσα στὶς τόσες του ἄλλες: Συντε-
λεῖ πολὺ στὴν καλυτέρευση, στὴν καλὴ λειργία νὰ ποῦμε, τῶν ἰσχύων, καὶ προάγει μιὰ ἱπποτροφία πού εἶναι τόσο εὐγενική καὶ τόσο χρήσιμη. Γιατὶ σὲ κάθε τόπο πού λειτουργεῖ ἕνας Ἴππο-
δρομος, ὅσοι μποροῦν, φέρνουν ἀπέξω τὰ καλύτερα ἄλογα καὶ πολλὰ ἀπ' αὐτὰ μένουν ὕστερα στὸν τόπο καὶ πολλαπλασιάζονται. Ἐτσι δημιουργεῖται μιὰ καινούργια ράτσα ἢ καλύτε-
ρεύει ἡ ντόπια.

Εἶναι περιττὸ νὰ σὰς ἐξηγήσω τώρα τὴ χρησιμότητά. Ἔχετε πόσες πολύ-
τιμες ὑπηρεσίες προσφέρει τὸ ἄλλο στὴν κοινωνία τῶν ἀνθρώπων, κι' ὅταν ἔχουν εἰρήνη, ἀλλὰ προπάντων ὅταν ἔχουν πόλεμο. Ἐνας εἰδικὸς εἶπε πὼς ὁ καλύτερος στρατὸς εἶν' ἐκεῖνος πού ἔχει τὰ καλύτερα ἄλογα· κι' ὄχι τόσο τάλογα τῶν ἱππέων, τὰ πολικά, ὅσο ἐκεῖνα τῶν ὑπηρεσιῶν, τῶν μεταφορῶν. Θὰ πῆτε· τώρα μὲ ταυτοκίνητα καὶ μὲ τὰ τάνκς, τὰ ἄλογα τῶν μεταφορῶν καὶ τῶν ἐπελάσεων ἔγιναν περιττά. —
Ναί, κατὰ μέγα μέρος. Ἀλλὰ ὑπάρ-
χουν καὶ περιστάσεις πού ταυτοκίνητα δὲν μποροῦν νὰ χρησιμοποιηθοῦν καὶ τὰ καλὰ ἄλογα εἶναι τόσο ἀπαραίτητα καὶ τώρα, ὅσο καὶ πρὶν ἐφευρεθοῦν ταυτοκίνητα.

Θὰ πῆτε ἀκόμη: Ὅλα λοιπὸν γιὰ τὸν πόλεμον γίνονται; Αἰωνίως ὁ πό-
λεμος; Κι' ὁ Ἴπποδρομος τοῦ Φαλή-
ρου εἶναι καλὸς, γιατί θὰ ἐξυπηρετήσῃ ἔμμεσα ἕνα μέλλοντα πόλεμον; — Βε-
βαιότατα! Ὅσο δὲν καταργεῖται ὁ πό-
λεμος, ὅλα γιὰ τὸν πόλεμον γίνονται καὶ
πρέπει νὰ γίνονται. Ἀπὸ τὰ Σχολεῖα ὡς τοὺς Ἴπποδρόμους. Γιατὶ τί χρη-
σιμεύουν τὰ μεγάλα κι' ὠραῖα ἔργα τοῦ πολιτισμοῦ, τῆς εἰρήνης, ὅταν με-
θαύριο θάρῃ ἕνας ξένος, ἕνας ἐχθρός, νὰ τὰ κάμῃ δικὰ του, ἂν ἐκεῖνοι πού τὰ ἔχουν, δὲν εἶναι σὲ θέσιν νὰ τὰ ὑπερασπιστοῦν καὶ νὰ τὰ διατηρήσουν;
Ἄν γι' αὐτὴ τὴν υπερασπίση, γι' αὐτὴ τὴ διατήρησή, εἶναι ἀπαραίτητα καὶ τὰ καλὰ ἄλογα, νὰ ὁ ἀπώτερος σκο-
πὸς κι' ἡ ἀληθινὴ χρησιμότης ἐνὸς

Ἰπποδρόμου. Κι' αὐτὸ βέβαια δὲν θὰ
μποροῦσαν νὰ τὸ σκεφθοῦν ποτὲ οἱ
ἀπλοῦκοι ἄνθρωποι πού ἔτρεξαν τὴ
Δευτέρα τοῦ Πάσχα στὸ Φάληρον, μὲ
τὴν ἰδέα πὼς θάδλεπαν γυμνασμένα
ἄλογα, σοφοὺς σκύλους, ἀκροβάτες καὶ
παλιάτσους, καὶ πού τὰ προτιμοῦσαν
αὐτὰ ἀπὸ τὸ ὑπέροχον θέαμα ἐνὸς ἀλό-
γου ράτσας πού ἀγωνίζεται, τρέχει γιὰ
νὰ ξεπεράσῃ ἕν' ἄλλο καὶ νὰ νικήσῃ...

Τὸ ξέρω· θάταν καλύτερα ἂν ὁ πό-
λεμος εἶχε καταργηθεῖ κι' ἂν ὁ μόνος
σκοπὸς τῶν Ἰπποδρόμων καὶ τῶν ἱπ-
ποφορέων ἦταν νὰ πολλαπλασιαστοῦν
τὰ καλὰ ἄλογα γιὰ τὴ ζωὴ, τὰ ἔργα
καὶ τίς διασκέδασεις τῆς εἰρήνης. Ἀλλὰ
γι' αὐτὸ, δυστυχῶς, θὰ περάσουν ἀκό-
μα χρόνια πολλά. Ἡ «Κοινωνία τῶν
Ἑθνῶν», βλέπετε, δὲν μπόρεσε ἀκόμα
νὰ κάμῃ τίποτα κι' οὕτε ὑπάρχει ἐλ-
πίδα γιὰ τώρα γρήγορα. Ὅσο λοιπὸν
θὰ ὑπάρχῃ τὸ φόβητρο τοῦ πολέμου,
οἱ φρόνιμοι ἄνθρωποι πρέπει νὰ ποδλέ-
πουν σ' αὐτὸ.

Σὰς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΓΕΡΟΘΩΜΑ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΚΑΙ COLOMBE
ΒΡΑΒΕΥΜΕΝΟ ΑΠΟ ΤΗ ΓΑΛΛΙΚΗ ΑΚΑΔΗΜΙΑ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΖ' (Συνέχεια)

Τὴν ὥρ' αὐτὴ προτιμοῦσε πάντα νὰ
ἐπιδιορθῶν τὰ ρούχα τῆς οἰκογένειας,
γιὰ νάχη ἡσυχία καὶ νάκούῃ τὴ γλυ-
κειὰ ἀναπνοὴ τῶν παιδιῶν τῆς πού
κοιμόνταν ἡσυχά-ἡσυχά.

Ἡ λάμπα φώτιζε τὴν κάμαρα, κα-
θαρή-καθαρή καὶ καλосуγυρισμένη, κι'
ἀπὸ τὸ ἀνοικτὸ παράθυρο ἔμπαινε ἡ
εὐωδία τῶν λουλουδιῶν πού ἡ ἴδια τὰ
καλλιέργουσε. Σιωπηλῇ, ἔρραβε κοντὰ
στὸν ἄντρα τῆς πού ἔγραφε. Γιατὶ
κι' αὐτὸς ἔπαιρνε ἐργασία καὶ στὸ
σπίτι, νὰ ἐργάζεται λίγο καὶ τὴ νύχτα
καὶ νὰ κερδίῃ περισσότερα γιὰ τὴν
οἰκογένειά του.

Ἡ κυρία Φανή, καθὼς ἔρραβε, εἶχε
στὸ νοῦ τῆς τὴ μικρὴ ὀρφανὴ καὶ συλ-
λογιζόταν τί περάσε ἢ καίμηνι στὴ
ζωὴ τῆς καὶ τί ἐμελλε ἴσως ἀκόμα νὰ
περάσῃ... Κι' ἔλεγε μέσῃ τῆς:
«Πρέπει νὰ μάθῃ κι' ἡ Μαρίκα κάτι
τί, γιὰ νὰ μπορῇ νὰ ζῇ ὅταν θὰ με-
γαλώσῃ. Δὲ θάχῃ βέβαια πάντα τὸ Γε-
ροθωμά... Νὰ πάῃ σχολεῖο; Εἶδαμε
τί ἐτράβηξε ἐκεῖ ἀπὸ τὰ κακὰ ἐκεῖνα
κορίτσια. Καὶ σ' ἄλλο σχολεῖο νὰ πῇ-
γαινε, τὰ ἴδια θάχαμε. Τὰ εὐτυχισμένα
παιδιά εἶναι τὰ περισσότερα σκληρά.
Πειράζουν, βασανίζουν τὰ δύστυχα
ὀρφανά, τὰ προστάτευτα. Κι' εὐδαίθυτη
καθὼς εἶναι ἡ Μαρίκα, ἔπρεπε νάχη
κανένα νὰ τὴν παρηγορῇ σ' αὐτὰ τὰ
πειράγματα καὶ νὰ τὴν κάμῃ νὰ τὰ
ἐξυγῇ. Ἀλλὰ ὁ Γεροθωμάς δὲν ξέρει.
Αὐτὸς ποτὲ του δὲν εἶχε παιδιά...

Πὴ θὰ γίνῃ λοιπὸν;.. Νὰ τὴν κρα-
τήσω τὴ μικρὴ ἐδῶ; Δὲν εἶναι ἀσχημη
ἰδέα. Καὶ γιὰ τὸ καλὸ τῆς ἰδίας, καὶ
γιὰ τὸ καλὸ τῆς Αἰμιλίας μου πού θὰ
γρυχάσῃ λίγο καὶ θὰ στρωθῇ στὴ δου-
λειά. Γιατὶ θὰ τὴν ἔβαζα νὰ τῆς μα-
θαίνῃ ἐργόχειρα, νὰ τὴν ἔχῃ μαθήτριά.
Μὰ καὶ τὰ γόρια μου θὰ μάθουν νὰ εἰ-
ναὶ πιὸ ἡμερα καὶ πιὸ εὐγενικά, γιατί
θὰ φιλοτιμοῦνται ποῖ νὰ φανῇ περιποιη-
τικότερο στὴ μικρὴ ὀρφανή. Ἰσα-ἴσα
σήμερα τὸ παρατήρησα, ὅταν δειπνοῦσε
ἡ Μαρίκα. Θὰ μιλήσω γι' αὐτὸ στὸν
ἄντρα μου.»

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΗ'

Θὰ μάθῃ πολλά πράγματα

Ἡ κυρία Φανή μίλησε «γι' αὐτὸ»
στὸν ἄντρα τῆς καὶ τὸ πρῶτ. ὅταν πῆγε
ὁ Γεροθωμάς νὰ πάρῃ τὴ Μαρίκα, μι-
λήσε καὶ μ' αὐτόν, γιὰ τὸ ἴδιο πρᾶγ-
μα, ὥρα πολλή.

Ἐτσι ἀποφασίσθηκε νὰ μὴν ξανα-
πάῃ ἡ Μαρίκα στὸ σχολεῖο, ἀλλὰ καὶ
νὰ μὴν ἀκολουθῇ ὀλημέρα στοὺς δρό-
μους τὸν Γεροθωμά, πουλώντας μύλους
καὶ σκουπίτσες. Θὰ πῆγαινε στὸ σπῆτι
τῆς κυρίας Φανῆς καὶ θὰ καθίσταν ὀλη
σχεδὸν τὴν ἡμέρα. Κι' αὐτὸ πάλι κρυφὰ
ἀπὸ τὴν κυρὰ Παύλαινα. Ἡ καλὴ αὐτὴ
γυναῖκα θὰ κουνόσε τὸ κεφάλι τῆς
καὶ θὰ μουρμούριζε, ὅταν θάδλεπε τὴ
Μαρίκα νὰ γυρίζῃ τὸ βράδυ καὶ θά-
ξεσε πὼς πέρασε τὴν ἡμέρα τῆς στῆς
κυρίας Φανῆς.

Γιατὶ ἡ κυρὰ Παύλαινα, ἂν καὶ φρό-
νη, εἶχε τὴ στραβὴ ἰδέα πὼς ὁ ἄν-
θρωπος δὲν κάνει νὰ συναναστρέφεται
ἀνώτερος ἀνθρώπους, πὶδ πλούσιους
ἀπ' αὐτόν. Ἡ Πετρούλα ὅμως σκεπτό-
ταν διαφορετικὰ. Κι' ὅταν ὁ Γεροθω-
μάς ζήτησε τὴ γνώμη τῆς, τοῦ εἶπε:
«Τί ἔχει νὰ κάνῃ; Καλοὶ καὶ κακοὶ
βρίσκονται σ' ὅλες τίς τάξεις. Μὰ πάντα
καὶ παντοῦ οἱ καλοὶ, οἱ τίμιοι, εἶναι
περισσότεροι. Κι' ἴσα ἴσα πού ὠφελεῖ-
ται κανεὶς ὅταν συναναστρέφεται ἀνώ-
τερος του. Τί λέει κι' ἡ παροιμία;
Μὲ τὸν καλύτερό σου φάς
καὶ πιέ, καὶ νησιτικὸς ση-
κώσου!»

Ὅσῳ κι' ἡ κυρὰ Παύ-
λαινα ἄρχισε νὰ σχηματίζῃ
τὴν ἰδέα πὼς ἡ Μαρίκα θὰ
προκόψῃ μιὰ μέρα καὶ θὰ
γίνῃ καλὸς ἄνθρωπος. Καὶ
βεβαιώθηκε γι' αὐτὸ, ὅταν
κάποτε ἡ Μαρίκα πῆρε τὴν
κάλτσα πού ἔπλεκε ἡ κυρὰ
Παύλαινα κι' ἔπλεξε καμμιὰ
εἰκοσαριά γύρους τόσο τα-
χτικά καὶ τόσο σφιχτά, ὥστε
κι' ἡ ἰδέα δὲν κατόρθωσε νάνακαλύψῃ
πού τέλειωνε τὸ δικὸ τῆς πλέξιμο καὶ
πού ἀρχίζει τῆς Μαρίκας.

Ἀλλὰ πού εἶχε μάθει ἡ Μαρίκα νὰ
πλέκῃ ἔτσι ὠραῖα; πού πῆγαινε τάχα

κάθε πρῶτ κι' ἔμενε ὡς τὸ μεσημέρι;
Ἡ Μαρίκα ἀκολουθοῦσε τὸ Γε-
ροθωμά ὡς τὴ γειτονιά τῆς κυρίας Φα-
νῆς. Ἐκεῖ ἄφινε τὸ χέρι του, πού τὸ
κρατοῦσε ὡς ἐκεῖνη τὴ στιγμή, καὶ
τοῦ ἔλεγε: «Στὸ καλὸ, μάρμπα!» Καὶ
γρήγορα - γρήγορα ἔτρεχε στὸ σπῆτι
τῆς κυρίας Φανῆς.

Ἄν ρωτοῦσε τότε κανένας τὴ Μα-
ρίκα: «πῆγαίνεις σχολεῖο;», θάπαν-
τοῦσε μὲ φρί-
κη: «Ἄ, ὄχι!
δὲν ξαναπῆγα
ἀπὸ κείνη τὴν
ἡμέρα!» Κι' ὁ-
μως τὶ ἄλλο
ἦταν γι' αὐτὴν
παρὰ σχολεῖο,
τὸ καλὸ σπῆτι
πού πῆγαινε
τώρα; Κι' ἕνα
σχολεῖο πού εἶ-
χε τόσους δα-
σκάλους ὅσοι
ἦταν κι' οἱ κά-
τοικοί του!

Ὁ μικρὸς

Παῦλος, παρα-
δείγματος χά-
ρη, εἶχε ἀναλάβει νὰ τῆς μάθει τὸ
ἀλφάβητο, γιατί αὐτὸ μόνο ἤξερε ὁ
καίμηνος. «Τὸ βλέπεις αὐτό; τῆς ἔλεγε.
Αὐτὸ τὸ λένε Ἀλφα!»

Ὁ Αἰμιλῖος κι' ὁ Γιώργος τὴ μά-
θαιναν γραφὴ κι' ἀριθμητική. Κι' ἡ
Αἰμιλία ράψιμο. «Νά, τῆς ἔλεγε, ἔτσι
περνοῦν τὴ βελόνα, Μαρίκα μου!» Ἡ
κυρία Φανή πάλι, ἀφοῦ ἔμαθε τὸ ἄλ-
φάβητο, νὰ ξεχωρίζῃ δηλαδὴ τὰ γράμ-
ματα καὶ νὰ τὰ κουσογράφῃ, τὴ μά-
θαινε ἀνάγνωση καὶ καλλιγραφία.

Ὅταν ἔχῃ κανεὶς τόσο καλοὺς δα-
σκάλους, μπορεῖ νὰ μὴ μαθαίνῃ κι' ἕνα
σωρὸν πράγματα;

Ὁ Γεροθωμάς ἦταν κατευχαριστη-
μένος.

Στὴν ἀρχὴ δὲν μπόρεσε νὰ κατα-
λάβῃ ὅλο τὸ καλὸ πού θὰ
γινόταν στὴ Μαρίκα του
ἀπὸ τὴν προσφορὰ τῆς κυ-
ρίας Φανῆς. Δέχτηκε τὴν
πρότασή τῆς μόνο γιατί
ἔδλεπε πὼς τῷθελε κι' ἡ
Μαρίκα, καὶ γιὰ νὰ μὴ τὸν
φορτώνονται πού ἐν τὴν ἔ-
στελνε στὸ σχολεῖο. Δὲν
ἀναγνώριζε ὅμως, κατὰ βά-
θος, πὼς ἦταν ἀνάγκη νὰ
μάθῃ ἡ μικρὴ νὰ διαβάξῃ.

Ὅσο γιὰ τὸ ράψιμο, ἐπειδὴ
ἔδλεπε ὅλες τίς γυναῖκες νὰ
ράβουν, ἐνόμιζε πὼς μάθαιναν μονάχες
τους καὶ πὼς ἄμα μεγάλωνε κι' ἡ
Μαρίκα του, θάξερε κι' αὐτὴ νὰ ράβῃ
σὰ γυναῖκα.

Ἀλλὰ τὴν πρώτη φορὰ πού ἡ μι-

κρὴ τοῦδειξε τὸ πρῶτο τῆς τετράδιο
καλλιγραφίας, ὁ γέρος τὸ θαύμασε, τὸ
πῆρε κι' ἔτρεξε εὐθὺς νὰ τὸ δείξῃ τῆς
Πετρούλας, πού κι' αὐτὴ τῷδειξε σ' ὅλη
τὴν Ἀγορὰ καὶ τὸ πῆρε μαζί τῆς στὸ
χωρίο, νὰ δείξῃ καὶ στὸ δάσκαλο.

Ἀ, τί εὐτυχισμένους πού ἦταν ὁ Γε-
ροθωμάς κάθε βράδυ, ὅταν καθόταν
κι' ἔφτιανε τοὺς μύλους του καὶ δίπλα
του ἡ Μαρίκα τοῦλεγε ὅσα εἶχε μά-

«Δὲν πρέφταινε νὰ πουλῇ...»

θεῖ τὴν ἡμέρα στῆς κυρίας Φανῆς!
Ἦξερε ἀπέξω πολλοὺς μύθους κι' ὁ
Γεροθωμάς δὲ βαρυνόταν νὰ τὴν ἀκούῃ
νὰ τοὺς λέῃ. Ἐπαίρνε μαζί τῆς καὶ
τὸ βιβλίο τῆς καὶ τοῦ διάβαζε δυνατὰ
κάτι ὠραῖα διηγηματάκια καὶ ποιημα-
τάκια, δειχνοντας μὲ τὸ δάχτυλο κάθε
λέξη.

Ὁ Γεροθωμάς προσκαλοῦσε συχνὰ
καὶ τὴν κυρὰ Παύλαινα, πού ἐπιτέλους
εἶχε μάθει τὸ μουσικό, γιὰ νάκούῃ
κι' αὐτὴ τὰ διαβάσματα τῆς Μαρίκας.

Τί ὁμορφα πράγματα πού ἔχει
αὐτὸ τὸ βιβλιαράκι! τῆς ἔλεγε μὲ θαυ-
μασμό ὁ γέρος. Ἀκόμα καὶ πὼς φτιά-
νουν τίς καρφίτσες λέει, τίς βελόνες,
τὰ κερὰ, τὸ γυαλί, πράγματα πού κι'
ἐγὼ ὡς τώρα δὲν τάξερα Ἀμ τὰ πα-
ραμύθια; Καλέ, τί θησαυρὸς πού εἶναι
αὐτὰ τὰ βιβλία καὶ τί εὐτυχισμένος
ἐκεῖνος πού μπορεῖ νὰ τὰ διαβάξῃ!
Κρίμας στὸν καιρὸ πού ἔχασα, τόσα
χρόνια! Ἄν ἦμουν πὶδ νέος, θὰ μά-
θαινα κι' ἐγὼ νὰ διαβάξω.

(Ἀκολουθεῖ)

ΑΠΟ ΤΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥ ΔΕΙΜΙΝΟΥ

4.
ΦΑΝΤΑΣΙΑ

Ταξιδεύτην ἀπόκοσμο
πρὸς σένα, ὠραῖο νησί,
στ' ἀφρόλουστα ἀκρογιάλια σου
μὲ φέρνει πρῶτα ὁ ἀγέρας.
Μὰ ὅσο νὰ φτάσω βιάζομαι,
τόσο τραβίεσαι ἐδῶ
καὶ χάνεσαι, νησί μου,
νησί μου τῆς χιμαίρας.

ΚΑΡΙΑΔΕΣ Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΑΔΗΣ

10 τετράδια) 'Ανοικτόκαρδον (ε-
στειλα) 'Ευγενίαν Θεοφανοπού-
λου (εὐχαριστῶ πολύ για τα ξ-σπα-
θήματα, καθώς και την καλή σου
μαμμά που μάγαιζε και φροντίζει
για μένα) Ντόλυ Α. 'Αναστασιά-
δου, 'Απόγονον του 'Οδυσεώς,
Προφήτην του Παρελθόντος,
Εὐαγγελίαν Παλαιολόγου, Θά-
λειαν Βοραζάνη, Νενέλλαν κτλ.
κτλ.

Εἰς δόας ἐπιστολῆς ἐσοθα
μετὰ τὴν 28' Ἀπριλίου, θάπαντήσω
σὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 22008 Διαγωνισμοῦ
Δι' λόγια δεικτά μέχρι 2 'Ιουλίου.

334. Δεξιόγραφος

Πρόθεσις, θεὸς ἀρχαῖος
Καὶ λουλούδια ταπεινά
Εὐρωπαϊκὸ μᾶς κάνουν
Κράτος ἀπ' τα μακρινά.

'Ελληνική Δημοκρατία

336. Λογοπατικὸς... Στοι- χειόγραφος.

Ταχυδρομικὸ χαρτί
Βάρος γίνεται—τί θάμα!—
'Ενα δέλτα μόνο ἂν βγῇ
Καὶ στὴ θέση του μὴ γράμμα.
'Αρχιδιάβολος

336. Στοιχειόγραφος

Δίχως κεφάλι καὶ λαμπρὸ
Κοινὸ πουλὶ ἂν μείνῃ,
Κάποιος ἀρχαῖος ἦρως
'Ομηρικὸς θὰ γινῇ.
'Εθνική Πίστις

337. 'Αναγραμματισμός

'Αν δὲν ξερραβῶ ὁ καίμενος,
Δὲν θὰ ἦσουν οὐ ντυμένοι;
Τώρα μᾶναγραμματίζεις;
Κλεινὴ πόλη σχηματίζεις.
Τριανταφυλλένια

338. Δικτυωτὸν

* * * * * —Ρέει,
* * * * * —'Ιερὸς χώρος.
* * * * * —Τέχνη μάντεως.
* * * * * —Σύνολον τακτικ.
Καὶ καθέτως τὰ ἴδια.
'Ηλιοτρόπιον

339-343. Μαγικὴ 'Αντωνυμία

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἐνὸς γράμματος
ἐκάστης τῶν κατωθι λέξεων διὰ
μᾶς ἀναφορικῆς ἀντωνυμίας, πάν-
τοτε τῆς αὐτῆς, ἂν σχηματισθῶν
ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ ἄλλαι τό-
σαι λέξεις:

Κίσα, νέος, Χίος, πρὸς, ὥν.
Καμένη Σύμωρη

344. Σιδηρόδρομος

Α * * * Α * * * Α * * * Α * * * Α
'Αρχαία πυρομαχόνη πολις τῆς
Θράκης. Μέγα Κράτος. Πόλις τῆς
Μ. 'Ασίας Βασιλισσα τῆς 'Ελλά-
δος. Νῆσος τοῦ Σαρωνικοῦ. (Τὸ
τελικὸν ἐκάστης λέξεως ἀρχικὸν
τῆς ἐπομένης.)

Βόλγας

345. 'Ακροστιχίς

Τὰρχικὰ τῶν κάτωθι ζητου-
μένων λέξεων ἀποτελοῦν βαλκα-
νικὸν Κράτος:

1, Μῆν· 2, Μούσα· 3, Πολύτι-
μον χημικὸν στοιχεῖον· 4, Ἐμπο-
ρικὴ πόλις τῆς 'Ελλάδος· 5, Κα-

τοικίδιον ζῶον· 6, Βασιλεὺς τῆς
Περσίας.

Κῦμα τῆς Χίου

346. Φωνηεντόλιπον

πς-στρς-θ-πλγς

Ἀσπρὸς Ἀράνης

347. Γρίφος

X
X X
X ελ ελ ελ X
X ελ H+H ελ X
X ελ H+H ελ X
X ελ ελ X
X X
X
'Αφράτο Γουρουνόπουλο

Διὰ τοὺς Γαλλομαθῆς

348. Hecnyntes

Conjonction, adverb de lieu,
mois, instrument du jardinier,
buisson. Tous ces mot ont le
même son.

Λαμπρὸς ἥλιος

349. Acrostiche

Les premières lettres des
mots ci-dessous forment un
fruit:
1, Météore; 2, Frère de mon
père; 3, Terme géographique;
4, Fleur odorante; 5, Un des
quatre points cardinaux.

Βιολέττα

ΔΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. τοῦ φύλλ. 7.

99. Θηρίον (θήρ, ἴον). — 100.
Καύκασος-Κάσος. — 101. Φωκίς-
Φωκῆς. — 102. Νόμος-νομός. —
103. Ὁ κάβουρας. — 104. ΚΟΡΑΞ
105. Τόνος. — 106.
ΟΦΙΣ Τυφλὸς τὰ τ' ὄτα
ΡΙΣ τὸν τε νύκτα τ'
ΑΣ ὄμματα — 107. ΨΑ-
Ξ ΡΑ-ΑΡΑΨ (λιψ,
ἦτα, ἄορ, Ἡρα.) —

108. Τὰ ἐν οἴκῳ μὴ ἐν δήμῳ. (τὰ
ἐν οἴκῳ, μὴ ἐν δήμῳ). — 109. Μὴν
ἐπαίνεσεις τὴν ἀρχή, ἂν δὲν ἴδῃς
τὸ τέλος. — 110. Le chat parti,
les souris dansent. (lecha, par
ti le, sous ri dent, ce.)

Νέος Τιμοκατάλογος

ΤΟΜΟΙ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς Α' Περιόδου (1879—1894)
ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 24 τόμους
ὑπάρχουν ἀκόμη μόνον οἱ ἐξῆς
ἐξῆ: 7ος, 12ος, 14ος, 18ος,
19ος, καὶ 20ός. Ἐκαστος τόμος
δρ. 25, ταχυδρομικῶς δὲ ἀποσταλ-
λόμενος δραχ. 28,50 διὰ τὸ 'Ε-
σωτερικὸν καὶ δραχ. 32 διὰ τὸ
'Ἐξωτερικόν.

Τῆς Β' Περιόδου (1894—1924)
ὑπάρχουν ὅλοι οἱ ἐκδοθέντες τό-
μοι, 31 ἐν ὅλῳ. Ἐκαστος τόμος
ἀρραφός, δρ. 70 καὶ ραμμένος
δρ. 75. Ταχυδρομικὰ τέλη ἐνά-
στου τόμου προσθετέα εἰς τὰς
ἄνω τιμὰς: Διὰ τὸ 'Ἐσωτερικὸν
δραχ. 2 ὁ ἀρραφὸς καὶ δρ. 6,50
ὁ ραμμένος διὰ δὲ τὸ 'Ἐξωτερικὸν
δρ. 13,50 — ἄλλα ἀρραφὰ εἰς
ομοιότητος.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

(ΚΕ'—552)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ 'ΑΝΕΜΟΣΤΡΟΒΙΔΟΣ

Γνωμένων ἀρχαιοπρασιῶν ἐξελέγησαν:

ΠΡΟΕΔΡΟΣ: ΙΝΔΑΛΜΑ

ΑΝΤΙΠΡΟΕΔΡΟΣ: ΕΛΛΗΝΟΠΙΣ

ΤΑΜΙΑΣ: ΑΡΜΑ ΤΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣ: ΑΝΑΤΟ ΦΡΑΝΣ

ΤΜΗΜΑΤΑ

ΑΝΙΧΝΕΥΤΩΝ: ΚΕΡΑΥΝΟΣ

ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΩΝ: ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ ΙΩΝ

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΝ: ΜΕΓΑΣ ΝΑΠΟΛΕΩΝ

ΕΞΕΠΛΗΡΩΜΕΝΟΣ: ΑΠΟΒΡΟΧΑΡΗΣ

ΣΥΜΒΟΥΛΟΙ

Νεράϊδα τοῦ Εὐρώτα, Μικρὸς Ἐφευ-
ρέτης, (Ελ. Α.), (Γ. Μ.),

ΖΗΤΟΥΜΕΝ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΥΣ. Νέα Δοίσις:

Γεώργιον Γριτσόπουλον (διὰ Σύλλο-
γον), Σπάρτην. — ΠΡΟΣΕΧΩΣ ΔΙΑ-

ΓΩΝΙΣΜΟΙ, ΑΠΟΚΑΛΥΨΕΙΣ.

(ΚΕ'—553)

Σύμφωνος κ' ἐγὼ στὴν ἰδέα τοῦ ΝΕ-
ΚΡΟΛΟΥΑΥΔΟΥ καὶ τῆς ΖΗΝΑΙ καὶ σύν-
τροφος τοῦ μεγάλου πόνου τῶν λαῶν,
ψηφίζω δλοδότημα τοῦ ὑπέρτοχου ψευδῶ-
νυμο ἱΕΡΟΝ ΤΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ ποὺ εἶναι
τὸ σύμβολο τοῦ ἰδανικοῦ μας

ΛΟΓΓΟΣ ΧΕΙΜΑΡΡΑΣ

(ΚΕ'—554)

ΜΕΝΕΞΕΔΕΝΙΑ, ΣΥΛΛΟΓΕ 'ΦΟΙΝΙΣ',

ἔστειλα στὸν διαγωνισμό σας.

ΛΟΓΓΟΣ ΧΕΙΜΑΡΡΑΣ

(ΚΕ'—555)

ΟΜΟΣΠΟΝΙΑ 'ΜΑΥΡΗ ΣΚΙΑ',

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

Βραβεύονται: Α' Π. ΝΤΑΧΟΥ ΠΑΡΩΝ (ἐκ-
τὸς διαγωνισμοῦ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΕΝΙΑ)

Ισοτιμὸι ΟΝΕΙΡΟΠΛΕΧΤΡΑ, ΜΕΝΕΞΕΔΕΝΙΑ,

ΑΡΧΙΟΣΤΑΛΙΑ, Β' ΙΔΑΝΙΣΜΟΣ (ἐκτὸς, Δια-
γωνισμοῦ Μ. ΓΙΣΣΑ) Ισοτιμὸι ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ

ΣΤΙΣ ΠΑΠΙΡΟΥΝΕΣ, ΤΕΖΝΕΥ, ΕΣΠΕΡΟΣ, Γ' Ἡ

ΜΕΓΑΛΗ ΕΛΛΑΣ (ἐκτὸς διαγωνισμοῦ ΠΟΥΛΙ

ΤΗΣ ΚΑΤΑΓΙΓΙΔΟΣ) Ισοτιμὸι ΑΧΙΛΛΕΥΣ ΝΙΚΟ-

ΛΑ' ἸΔΗΣ, ΡΟΥΜΠΕΝΣ, Δ' ΠΟΝΟΥ ΔΑ-

ΚΡΥ (Ισοτιμὸς ΡΩΒΥΡΟΣ), Ε' ΤΡΕΛΛΗ

ΞΑΝΘΟΥΛΑ.

Τοὺς ἄλλους ὅλους ποῦσαν τὴν εὐ-

γενίαν καλωσύνην νὰ ὑποστηρίξουν

τὸν διαγωνισμόν εὐχαριστοῦμε θερμὰ.

(ΚΕ'—556)

Εκάρη, σὺς γνωρίζω πιστεύω καὶ σῆς
νὰ μὲ γνωρίζετε. Πολὺ θὰ ἤθελα
νὰ ἀλληλογραφούσαμε. Ἐάν δεχέσθε,
θὰ περμένο γραμμα σας. Δοίσις: Ἀκο-
μηνάτου 61, Ἀθήνας.

ΑΓΑΘΟΣ ΑΝΤΩΝΙΟΣ

(ΚΕ'—557)

Κορηλία, εὐχαριστῶ ἔστειλα. Ἀργά-
μπελη, ἴον, ἀνταλλάσσουμε Μ. Μ.
μέσω Διαπλάσεως; ΑΡΙΣΤΟΚΡΑΤΙΣΣΑ

(ΚΕ'—558)

ΜΗ ΞΕΧΝΑΤΕ
ΤΟΝ (ΚΕ-377) ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΝ
ΤΟΥ ΕΡΜΗ

(ΚΕ'—559)

ΜΟΙΡΑ σκληρά καὶ ἀδυσώπητη μὲ
ἀπεκάλυψε ὑποτάσσουσι λοιπὸν
εἰς τὸ ΜΟΙΡΑΙΟΝ καὶ σὲ ἀνακηρύσσω
ὄχι Σοφίαν ἀλλὰ ΣΟΦΙΑΝ. Ὑποδέτω
ὅτι αὐτὸ τὸ βραβεῖον σοὺ ἀρκεῖ.

ΖΙΓΚΟΡΙΝΤ

(ΚΕ'—560)

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΑ

Ἰδρύθη Σύλλογος, σκοποῦς ἔχων πολ-

λοῦς. Γνωμένων ἀρχαιοπρασιῶν ἐξελέ-

γησαν:

Αὐτοκρατορ: ΤΡΩΠΑΙΟΥΧΟΣ ΕΛΛΑΣ

Μέγας Λογοθέτης: ΜΑΓΕΜΕΝΟ ΒΑΣΙΛΙΟ-

ΠΟΥΛΟ, Γενικός Λογοθέτης: ΚΛΕΦΙΟ-

ΠΟΥΛΟ ΤΟΥ 21, Δομιστὸς: ΔΕΔΕΞΜΕΝΟΣ

ΤΕΟΜΙΑ, Ἐπαρχος: ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΡΕΝΙΟΣ

ΣΤΑΥΡΟΣ, Ὑποπαιστής Αὐτοκρατορὸς:

ΕΪΦΙΑΣ.

Δοίσις: Γ. Νάσαν, Πάροδος Ἰθάκης

'Αθήνας. Ζητοῦνται μέλη, ἀντιπροσω-

ποι.

(ΚΕ'—561)

Εἰσερχόμενος στὸν χαρτοῦμένο κύκλο
τῆς Διαπλάσεως, χαίρετ' ὅληντας

ΡΑΔΙΟΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑ

Μόζαρετ—Ταμπουράς, Καπετάν Γιάν-

νης—Δαμπασις, Ναπολέων—Προδρό-

μος, Πικρὴ Σιλαβία—Ζίλιου, Φλιμμένη

Γοητεία—Παπαδημητρίου, Ὑπερασπ-

στις τῆς Σπάρτης—Διληγεράκης, Ὑ-

πνίνα—Παταριδίου. Σύλλογος 'Κε-

ραυνέ', ὑποτάσσουσι; Ἀρχίζω ἀπὸ τὸ
προσεχὲς φυλλάδιον, ἂν δὲν λάβω
ἀπάντησιν.

ΧΙΝ-ΧΟΥ-ΧΑΟΥ

(ΚΕ'—562)

ΔΙΑΝΙ, ἀλληλογραφούμε; γράψε Ρ. Γ.

Θεσσαλονικῆν—Βύρωνα Κατακτιτῆν

Α' Ε' 563

Εἰσερχόμενος στὸ σαλόνι τῆς Διαπλά-

σεως ἀνόητο τὴν καρδιά μου σ' ὁ-

λους. Ἀνταλλάσσουμε Μ. Μ;

ΑΝΟΙΚΤΟΚΑΡΔΟΣ

(ΚΕ'—564)

Κύριε ὙΒΩΝ, ὡς φαίνεται θὰ εἶσαι

μπερσοματῆς γιὰ νὰ λές πῶς εἶμαι

ὁ Βοισμιτῆς. ΚΟΚΑΝΤΕΝ

Σημ. τ. Διαπλ.—Βεβαίω ὅτι Κокантєν

δὲν εἶναι ὁ Βοισμιτῆς.

(ΚΕ'—565)

Στείλατε γραμματόσημα πρὸς ἀνταλ-

λαγὴν στέλλα ταυτάτα ἢ δελταρία

Νικητὴν Βογιαζίδου, Ἰουλιανὸν 3-Β, Ἀθή-

νας.

(ΚΕ'—566)

Τι κ' ἂν ἐκλάψα, Ἰγνυμποῦ; Ζεῖς,

κι' αὐτὸ μ' ἀναγαλλιάζει τὴν ψυχή.

ΙΔΑΝΙΣΜΟΣ

Τάνια, ἄς πάθουμε πιά. Μοῦ κάνεις

κακὸ αὐτό. ΙΔΑΝΙΣΜΟΣ

ΚΕ'—568

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ

Ἰδρύθη ἐν Πειραιῇ δημοσπονδία ὑπὸ

τὴν ἐπωνυμίαν «ΜΑΥΡΗ ἈΣΚΑ».

Σκοποὶ διάφοροι. Ζητοῦνται μέλη καὶ

ἀντιπροσωποὶ. Δοίσις: Σαχτούρη, 59,

Πειραιᾶ.

(ΚΕ'—569)

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΡΕΝΙΑ, ΑΝΘΙΜΕΝΗ ΠΑΧΑΛΙΑ.

ΔΑΛΙΑ, ΑΜ. ΡΥΛΙΣ, ΤΡΕΛΛΗ ΓΥΜΝΑΣΙΟ-

ΠΑΙΣ, ΗΡΩΔ' ΚΗ ΦΕΣΣΑ, μεγάλην μου τιμή

ἔάν λάβω ἓνα τετραδ ἄκ σας. Ἐάν

θ-λετε στέλνω πρῶτος δοίσις: Δ. Ἐμ-

μανουήλ. (Διὰ ΚΟΚΑΝΤΕΝ). Ρεπούλη 41,

Πειραιᾶ. ΚΟΚΑΝΤΕΝ

(ΚΕ'—570)

ΦΛΗΡΙΚΗ ΑΥΡΑ, ἐνδομῆς πῶς σὲ κο-

ροῖδενα. Εἶδες τώρα!!! ΚΟΚΑΝΤΕΝ

Α' Ε'—571

Στὸ διαγωνισμό μου ἀπάντησαν 54.

Ὁ κληρὸς βοήθησε τοὺς Πόνον

Δάκρυ, Τριανταφυλλένια, George Irip,

'Αλκή Φλώρια, Ἰδανισμοί. Λοιποὺς εὐ-

χαριστῶ. ΜΕΝΕΞΕΔΕΝΙΑ

(ΚΕ'—572)

Ο ΝΙΜΦΕΛΟΥΚΕΝ χαίρετ' ὅλην τὸν Διαπλά-

σκόομον. ΚΥΚΛΑΜΙΑ, ἔστειλα ἄλλὰ

δὲν ἔλαβα γιὰτί;

(ΚΕ'—573)

ΚΑΡΙΤΕΣ ΚΑΛΟΤΕΧΝΙΚΕΣ. Δύο ὁ ἦνευ,

δύο βραβεῖα. Συμμετοχὴ 1 δρ. Ρ. Γ.

Πειραιεύς. ΔΟΝ ΖΟΓΑΝ

(ΚΕ'—574)

ΚΡΙΝΕ ΑΝΘΙΜΕ, σ' ὀρέσει νὰ πειραχθῇ

ἀλλὰ προσέξτε γιὰτί καίει ἡ Φαίλα

καὶ καταβρέχει ἡ ΚΑΤ' ἸΓΙΣΙΑ.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΡΕΝΙΑ